

Č. 6290.

Živnostenské právo: Výroba prošíváných pokrývek je řemeslnou živností.

(Nález ze dne 7. února 1927 č. 2388).

V ě c: Josef E. v P. proti ministerstvu obchodu stran opovědi živnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Opověď st-lovu, že bude provozovati živnost výroby prošíváných pokrývek se stanovištěm v P., nevzala osp v P. dle ustanovení § 23 živn. řádu na vědomí, protože v opovědi této živnosti nepřiložil list tovaryšský, pokud se týče vysvědčení výučné a vysvědčení o vykonané zkoušce tovaryšské, jakož i vysvědčení o pomocnickém zaměstnání tříletém v opovězené živnosti, jak předpisuje § 14 živn. řádu. Odvolání z toho podanému nevyhověla zsp v Praze, poněvadž st-l nepodal doklady ve výměru prvé stolice uvedenými průkaz způsobilosti, předepsaný v § 14 ž. ř. k nastoupení a samostatnému provozování řemeslné živnosti, v jejíž rozsah výroba prošíváných pokrývek spadá, totiž živnosti výrobců ložního zboží (§ 1, odst. 2, č. 34 ž. ř.). Dalšímu odvolání nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z důvodu rozhodnutí v odpor vzatého. K námitkám st-lovým bylo dodáno, že pojem ložního zboží v živn. řádě definován není a že mezi toto zboží, jehož výroba jest vázána průkazem způsobilosti, dlužno zahrnouti zboží, jehož výroba není vyhrazena jiným živnostníkům, na př. čalouníkům, a vyžaduje zvláštního výcviku a zvláštní zkušenosti. Výroba prošíváných pokrývek vyžaduje takového výcviku a zkušenosti a jest tedy činností, pro kterou třeba podati průkaz způsobilosti, předepsaný v § 14 živn. ř. — — —

Stížnost má za to, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž výroba prošíváných pokrývek není v § 1 ž. ř. uvedena mezi živnostmi, které byly prohlášeny za řemeslné, a subsumpce její pod nějakou řemeslnou živnost není v zákoně odůvodněna. Tomuto názoru nelze přisvědčiti.

Okolnost, že výroba prošíváných pokrývek v § 1 ž. ř. výslovně uvedena není, sama o sobě neodůvodňuje úsudek, že by tato živnost musela býti posuzována jako živnost svobodná; takový závěr byl by zajisté nesprávný, kdyby bylo zjištěno, že výrobní proces její jest předmětem živnosti řemeslné. Disposici zákona, dle níž nastoupení živností za řemeslné prohlášených, při nichž jde o zručnosti, které vyžadují vzdělání v živnosti vyučením a delším zaměstnáním (§ 1, odst. 2 ž. ř.), jest vyhrazeno těm, kdo podali průkaz způsobilosti, nelze obcházeti tím, že by se z jednotlivého oprávnění řemeslné živnosti utvořila zvláštní živn. kategorie, která není v § 1 ž. ř. jmenována. Nezáleží na označení ohlášení živnosti, nýbrž na tom, zdali svou podstatou, zejména co do způsobu a účelu činnosti, která jest jejím vlastním obsahem, jeví se živností řemeslnou.

Živnosti řemeslné byly zavedeny zákonem z 15. března 1883 č. 39 ř. z. V § 1 bylo stanoveno, že min. obch. v dohodě s min. vnitra jest

zmocněn nařízením stanoviti živnosti řemeslné, pokud nebudou určeny zákonem. Min. nařízením ze 30. června 1884 č. 110 ř. z. byl vydán seznam živností řemeslných a pod č. 4 byla uvedena »živnost čalounická, pak výroba prošíváných pokrývek, podušek a žíněnek«. V pozdějším seznamu živností řemeslných, vydaném min. nařízením z 24. září 1905 č. 152 ř. z. a také v 3. odst. § 1 zák. z 5. února 1907 č. 26 ř. z. jsou však pod č. 34 v jednu skupinu sloučeny »živnost čalounická, živnost výrobců ložního zboží.« Z toho je patrné, že po dobu platnosti min. nař. č. 110 z r. 1884 až do doby, kdy nabylo účinnosti min. nař. č. 152 z r. 1905 (od 5. července 1884 do 26. září 1905), byla výroba prošíváných pokrývek zcela nepochybně živností řemeslnou. Kdežto min. nařízení č. 110 z r. 1884 vypočítávalo pod touž položkou jako jednu skupinu řemeslných živností vedle živnosti čalounické živnost zahrnující výrobu prošíváných pokrývek, podušek a žíněnek, užilo pozdější min. nař. č. 152 z r. 1905 na místě detailního označení jednotlivých druhů zboží, tvořících obsah této posléze jmenované výrobní živnosti, kolektivního označení »ložní zboží«.

Nss neshledal, že by se pod pojem ložního zboží nedaly prošívané pokrývky subsumovati a stížnost sama toho ani nepopírá. Lze-li však prošívané pokrývky považovati za ložní zboží, pak jde jen ještě o to, nebyl-li úmysl při vydání min. nař. č. 152 z r. 1905 výrobu prošíváných pokrývek z živnosti výrobců ložního zboží vyloučiti a tak pojem ložního zboží zúžiti. Uváží-li se, že tímto nařízením byl počet živností za řemeslné prohlášených rozšířen, není žádného podkladu pro úsudek, že tímto min. nařízením měly býti prošívané pokrývky vyloučeny z pojmu ložního zboží, jehož výroba byla prohlášena za živnost řemeslnou a pod toutéž položkou v jednu skupinu sloučena s živností čalounickou. Seznam živností tímto nařízením za řemeslné prohlášených byl pak beze změny převzat do 3. odst. § 1 novely k živnost. řádu z r. 1907.

Za tohoto stavu věcí jest stanovisko žal. úřadu, že ohlášená živnost výroby prošíváných pokrývek jest produkčním odvětvím řemeslné živnosti výrobců ložního zboží, a že k jejímu nastoupení a provozování jest třeba podati v § 14 ž. ř. předepsaný průkaz způsobilosti, ve shodě se zákonem. Pak ovšem úřad nedopustil se porušení zákona, když st-li, jenž tohoto průkazu nepředložil, vydání živn. listu odepřel a jemu zakázal, aby s provozováním živnosti započal nebo v něm pokračoval.

Č. 6291.

Vojenské věci (Podk. Rus): O úřední příslušnosti stran náhrady škod podle zák. o válečných úkonech, pokud se týče podle zákona o ubytování vojska.

(Nález ze dne 7. února 1927 č. 2389.)

Věc: Josef H. v M. proti Civilní správě Podkarpatské Rusi o náhradu škod, způsobených ubytováním vojska.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.